

Kristna
synskadades
förening

Syskonbandet

SYSKONBANDET

Nummer 3, juni 2023 | Årgång 115

**RESEDAGBOKEN:
Dags för safari!**

REFERAT FRÅN ÅRSMÖTET

MÖT SYSKONBANDETS NYE ORDFÖRANDE

Från verksamhetsledaren

Tornseglaren är här! Från min balkong hör jag den skria i skyn. Jag kan inte se den men jag hör dess karaktäristiska sång som ett skönklingande ljust skri och ser på så vis ändå den sväva snabbt i stora cirklar med vinden. Jag föreställer mig att den, precis som jag, njuter av sommarens sol och ljumma vindar. Min blick går upp mot den blå himlen medan jag blundar. Kanske tornseglaren sneglar flyktigt ner på mig när den ännu en gång seglar högt ovan mitt hus. Sedan jag för några år sedan lärde känna tornseglaren har den blivit sommar för mig. Andra fåglar vittnar om vårens ankomst och att sommaren är nära, men tornseglaren förmedlar att sommaren verkligen är här.

Jag inser att jag glömmer bort tornseglaren när den inte är här. Trots att vi alla varit med om årstidernas cykler gång på gång, fler gånger ju fler år vi levat, så kan sommarens njutbara skönhet fördunklas eller helt glömmas bort medan vinterns tid råder. På samma sätt tenderar vi glömma livets glädjestunder medan det är vinter i sinnet. Vinter så som i stiltje eller tystnad, tomhet eller mörker. Många är det som berättat om hur uttryck av tack till Gud, också under livets svåra årstider, har hjälpt dem under och ur det svåra, för att sedan låta dem uppleva än större tacksamhet för tillvaron och det ljusa i livet. Oavsett om ditt inre just nu gör hopplasteg i värmande sommarsol eller tyngda steg i kylande vinterklafs tilldelas dig säkert tröstande ögonblick att fånga. Ögonblick att uppmärksamma med tack redan nu eller att spara i minne för att ta fram när vintern blir påtaglig igen.

Liknande tror jag Harry Martinsson vill säga med sin dikt och sommarpsalm "De blomster som i marken bor", som bland de andra välsjungna sommarpsalmerna förblivit något i periferin:

*"De blomster som i marken bor
kan aldrig själen glömma.
Hur skönt att djupt bland gläntors flor
se solens fingrar sömma
en vacker klädnad till den säng
som vi ger namnet sommarns äng
och som med solens gyllne tråd
hopsömmas våd för våd.*

*En sommarpsalm jag sjunga må
i själens vinterdagar
och låta tungsint tanke gå
och mana sommarns hagar
att träda fram till sinnets stöd
i vinterns långa själanöd,
att djupt i minnet skåda Gud
i evig sommarskrud." (Psalm 202)*

Nu önskar jag dig en skön sommar och själv ska jag försöka fånga tornseglarens sommarskri i mitt minne!

Tina Strömberg

Inbjudan – hösthelg i norr

Syskonbandet bjuder in till kurs- och gemenskapshelg den 6-8 oktober på Strömbäcks folkhögskola utanför Umeå.

Denna helg kommer bjuda på lekfullhet och allvar med liv och död som röd tråd. För att verkligen leva behöver vi hålla oss aktiva i den utsträckning som är möjlig för oss. många med synnedsättning känner sig begränsade i det avseendet. Genom övningar, verktyg, samtal och inspiration vill vi ändra på detta. Vi kommer få använda kroppen, lära oss enkla övningar och även uttrycka sorg och glädje i sång och dramatisering. Samtal och reflektion blir det också om vad som händer i livet när någon dör. Vet du till exempel hur en kista brukar dekoreras och varför, eller hur det Vita arkivet fungerar?

Ansvariga ledare denna helg kommer vara diakon och bibliodramapedagog Ann-Christine Folke och Syskonbandets verksamhetsledare Tina Strömberg. Vi håller till på Strömbäcks folkhögskola som ligger där Umeälven möter havet 1,8 mil söder om Umeå. Skolan är tillgänglighetsanpassad och ledarhundar är välkomna. Avslutning har vi i en kyrka i Umeå där vi kommer fira gudstjänst.

Tider: start fredagen 6 oktober kl 16.00 med incheckning och orientering på området. Avslut på söndagen 8 oktober kl 14.00 i Umeå.

Plats: Strömbäcks folkhögskola med adress Strömbäck 360, 905 82 Umeå. Gemensam resa med kollektivtrafik kan samordnas, meddela hur du vill resa.

Deltagaravgift: 1400 kr för del i dubbelrum, 1800 kr i enkelrum.

Detta subventionerade pris gäller betalande medlem och för dig som är med för första gången på arrangemang med Syskonbandet. Alla får del av resesubvention på den del av resekostnaden som överstiger 500 kr, med max 700 kr. Medlemmar har dessutom möjlighet vid behov att ansöka om Enskilt bidrag. Senast anmälningdagen vill vi ha din ansökan om enskilt bidrag.

Anmälan: senast 4 september till tina@syskonbandet.se eller 08-641 30 95. Välkommen att också ta kontakt om du har frågor eller bara vill veta mer om denna helg!

Medlemsnytt

Nya medlemmar välkomnas

Jenny Fällström, Djursholm
Gunilla Kåhlman, Katrineholm

Till fridens hem

Gun Prestberg, Järpen
Gunvor Scheef, Stockholm

Syskonbandet har tacksamt mottagit 3650 kr från 11 personer som gåvor till Elsie Viggens minne.

Innehåll:

Från verksamhetsledaren	s 2	Tillbaka till Tollare	s 5
Inbjudan: Helgkurs i norr	s 3	Med fokus på det stora i det lilla	s 6
Medlemsnytt	s 3	BCA fyller 30 år	s 7
Årsmötetsreferat 2023	s 4	Utblick: Dags för safari	s 8

Årsmötesreferat 2023

Det här året ägde Syskonbandets årsmöte rum lördagen den 29 april i Alvik i nordvästra Stockholm på Ekumeniska Centret, där föreningen nu har sitt kansli.

Text: Anki Folke Foto: Patrick Jennerström

Vi for med abonnerad buss från Tollare Folkhögskola i Saltsjö Boo direkt efter frukost för att påbörja årsmötesförhandlingarna vid klockan 10.

Ett knappt 30-tal röstberättigade "syskonbandare" från hela landet fanns på plats alternativt uppkopplade via Zoom detta år. Medlemmarna fick möjlighet att bekanta sig med Ekumeniska Centrets gemensamma lokaler och Syskonbandets kontorsrum visades upp. Själva förhandlingarna hölls i en sal på Centret som kallas för "Ljuskården" på grund av det enorma ljusinsläppet via stora takfönster.

Lars-Ove Arnesson inledde årsmötet med en andakt där han utgick från kommande söndags gammaltestamentliga text enligt kyrkoåret med temat "Vägen till livet", nämligen 2 Mos 13:20-22.

En stående punkt på föredragningslistan i många år har varit "Hälsningar till och från årsmötet". Så också detta år. Hälsningar framfördes via mejl eller telefon i förväg där man antingen hälsade från sig själv eller förmedlade hälsningen från någon annan. Flera av de närvarande bar också med sig hälsningar från medlemmar från olika ställen i landet. Årsmötet har också fått hälsningar från de personer och verksamheter som Syskonbandet står nära och stöder i Kongo Kinshasa, Etiopien och Tanzania. En medlem hälsade med psaltarpsalm 139:1-18. Årsmötet beslöt att hälsa tillbaka med samma bibeltext.

Anki Folke ledde parentationen assisterad av Patrick Jennerström med ljusständning och Erik Bondesson som ackompanjerade psalmen "Blott en dag" på flygel. De medlemmar vi fick tänka på som lämnat detta jordeliv var: Eva Sundén, Västra Frölunda, Britt-Marie Bergström, Nacka, Lilian Arrheden, Söderhamn, Monica Neuerlöw, Hässelby och Elsie Wigen, Stockholm

Under årsmötet nämndes också de nya medlemmarna som kommit in i förening-

en efter förra årsmötet: Hillevi Bergvall, Uppsala, Marianne Schill Reinsnes, Norge, Gerd Andersson, Gottsunda, Richard Spele, Stockholm, Sigbritt Jansson, Göteborg och Jenny Fällström, Djursholm, Britta Eskils Jansen, Sundbyberg, Karin Vidman, Boliden, sammanlagt 8 personer, 6 röstberättigade och 2 stödande.

Styrelsen beviljades ansvarsfrihet av årsmötet, och vi i styrelsen tackar för förtroendet.

Vid valberedningens redovisning av inkomna poströster utföll resultatet som följer:

Michael Liliequist 22 röster

Tesfaye Deriba 19 röster

Mackan Andersson 16 röster

Ulf Bengtsson 12 röster

Måns Högström 10 röster

Detta innebär att Michael och Tesfaye blir ordinarie ledamöter på 2 år. Anki Folke, Sture Lyreskog och Pontus Nyman kvarstår på 1 år. Mackan blir förste ersättare och Ulf andre ersättare.

Valberedningen hade två förslag till föreningens ordförande: Anki Folke och Michael Liliequist. Båda var tillfrågade

och har meddelat att de ställde upp. Årsmötet valde att genomföra sluten omröstning där omröstningen resulterade i att Michael Liliequist blir Syskonbandets nya ordförande.

Den punkt på dagordningen som det blev mest diskussion kring var det stadgeändringsförslag som tidigare presenterats. Årsmötet kunde inte komma fram till konsensus varför det blev acklamation ifall stadgeändringarna skulle antas. Röstresultatet blev 14 ja-röster och 8 nej-röster. Styrelsen fick i uppdrag att fortsätta arbeta med stadgefrågan.

Mot slutet av sammankomsten avtackades tidigare ordförande Lars-Ove Arnesson av Ann-Christine Folke med en chokladask och ett tack för samarbetet det tid som varit.

Under dagens lopp fick de närvarande bekanta sig med föreningens ekonomihandläggare Patrick Jennerström som anlätades tidigare i år.

Kort efter mötets avslutande styrde gruppen färden tillbaka till Tollare där middag väntade.

Tillbaka till Tollare

Många med mig blev glada av beskedet att årets årsmötesdagar skulle hållas på Tollare folkhögskola utanför Nacka. Sex gånger tidigare har vi varit där och uppskattat maten, servicen och den natursköna miljön.

Text: Erik Bondesson Foto: Birger Hanson

Tollare förknippas av många med sommarvärme, men i år var det lite svalare med både sol och regn. Fast vad gör det när gemenskapen är så god? Ett trettiotal deltagare i åldrarna åtta till åttio deltog. De som reste till Tanzania i höstas hade ett dygn för sig själva innan övriga deltagare anslöt.

Våra årsmötesdagar har som regel ett

genomgående tema. I år var temat "Till jordens yttersta gräns". Det bjöds på flera internationella inslag i form av quiz runt jorden och besök från Svenska Missionsrådet samt upplevelser från tanzaniansan. Jag spelade givetvis på mitt tumpiano (en så kallad kalimba) som jag köpte på en marknad i Arusha. Den och flera andra saker kunde deltagarna både känna och titta på under helgen. Det spelades även upp ljudklipp från resan.

Flera av oss var förväntansfulla inför besöket på Ekumeniska Centret i Bromma, där vi har våra lokaler sedan i höstas. På lördagen höll vi vårt årsmöte där i den så kallade Ljuskården, ett rum med glastak där solen lyser in. Då anslöt några som

inte var med under dagarna annars. Dagen till ära bjöd jag på mina hembakade vaniljhorn (småkakor doppade i strösocker). Var mycket uppskattade; till och med en ledarhund roffade åt sig några till hennes mattes stora förtret.

På söndagskvällen hade vi traditionsenligt öppen scen där det bjöds på allt från tacktal till lovsångsdans. Jag spelade förstås på mitt afrikanska instrument även då. Därefter gick vi ner till vattnet för att delta i Valborgsmässofirandet som anordnades i trakten. Det var mysigt att stå vid elden och sjunga vårsånger under ledning av en lokal kör.

Dagen efter var det så dags att säga hej då och åka hem. Många med mig ser nog fram

emot nästa års årsmötesdagar redan nu. Håller vi till på Tollare även då månnatro?

Syskonbandets nye ordförande:

Med fokus på det stora i det lilla

Med bakgrund i den kristna fredsrörelsen axlar Michael Liliequist nu ordförandeskapet i Syskonbandet.

Text: Isabelle Ulfsdotter Foto: Tina Strömberg

– Det är en utmaning, men jag tycker om utmaningar, säger han.

Efter en spännande och väldigt jämn omröstning valdes Michael Liliequist till ny ordförande på Syskonbandets årsmöte den 29 april. Genom åren har många olika människor, både trygga styrelserävar och helt nya ledamöter, suttit i styrelsen. Det är inte ovanligt att den som blir vald till ordförande har hållit i Syskonbandets klubba förr.

För Michael är det premiär och när förvåningen lagt sig kände han sig glad och förväntansfull inför uppgiften. En av

de saker han tycker är spännande med Syskonbandet är den stora bredden.

– Syskonbandet är ju en blandning av allt möjligt. Vi har medlemmar som är konservativa och som är liberala. Det finns allt från frikyrkor till svenska kyrkan och katoliker. Det gäller att hålla balansen och vara lyhörd åt alla håll och kanter.

För Michael är det viktigt att värna om den goda gemenskapen i föreningen. Han säger att gemenskapshelgerna fyller en värdefull funktion som låg tröskel för nya medlemmar att hitta in. Han skulle även vilja erbjuda mer teologiska aktiviteter, exempelvis bibelhelg.

– Men då måste man förstå att vi har många olika tankar och känslor. Man får tycka olika men det är viktigt att vi inte sårar varandra, säger han. Han

understryker att det är skillnad på att ha en åsikt och att gå till personangrepp.

Michael har en hel del föreningserfarenhet i bagaget, han har bland annat varit ordförande för en lokalförening inom Kristna Fredsrörelsen. Han kan se vissa likheter mellan deras arbete och det Syskonbandet gör. Inom

Kristna Fredsrörelsen är tron en central del och något som alltid finns med i samtalet och i fredsarbetet. På samma sätt delar Syskonbandets medlemmar en tro vid sidan av erfarenheten att inte se.

– Jag tänker att jag vill se Gud i allt och söka Gud i allt, i varje möte och i varje situation, säger Michael. Han tror att det är viktigt just att möta människor, att vandra tillsammans i stället för att komma uppifrån.

– Kristna Freds jobbar ju också mycket med internationella frågor så det har jag erfarenhet av. Mission ligger mig varmt om hjärtat.

Under hösten 2022 var Michael en av dem som reste till Tanzania för att besöka vår systerorganisation TCAB. Resan berörde honom djupt och väckte ett personligt engagemang. Han

har redan hunnit resa tillbaka igen för att få veta mer om hur det är att ha en synnedsättning i Tanzania. Nu hoppas Michael på att fler syskonbandare ska få möjlighet till utbyte med missionsländerna, både genom resor och digitala träffar.

Något annat som Michael brinner för är den världsvida föreningen Tro och Ljus och deras arbete med personer med intellektuell funktionsnedsättning. Även i det sammanhanget är gemenskapen central. Michael säger att alla behöver känna sig värdefulla, precis som de är.

– Jag tänker hela tiden utifrån nådens perspektiv. I stället för att sträva efter att bli så stor som möjligt kan jag bli så liten och svag som möjligt, och låta mig bli upplyft i armarna på Jesus.

En av Michaels förebilder är helgonet Thérèse av Jesusbarnet.

– Jag citerar ofta henne: "Vi ska inte sträva efter att göra det stora utan i stället göra det lilla och oansenliga fast med mycket stor kärlek". Jag tycker det är så klockrent, det kan vi alla göra, oavsett funktionalitet.

BCA fyller 30 år

BCA är Syskonbandets systerförening i Etiopien. Genom Tesfaye Deriba har vi fått vara med från dess start. Nu i augusti är det 30 år sedan föreningen bildades och detta firas med jubileumskonferens 17-20 augusti. Syskonbandet kommer vara med på plats genom representation av ordförande Michael Liliequist, grundare Tesfaye Deriba och verksamhetsledare Tina Strömberg.

Behovet av vita käppar är stort hos våra

etiopiska vänner. Har du en gammal vit käpp hemma som du själv inte längre använder men som går att återbruka? Den kan duga gott och bli till glädje för en ny person att ha nytta av i Etiopien! Också regletter är ett önskemål och behov. Vi tar gärna med oss hjälpmedel som dessa så långt det ryms i vårt bagage. Överlämna det du vill skänka till någon av oss som ska resa eller posta det till Syskonbandet senast 4 augusti för att det ska hinna komma med.

Vi fortsätter ta del av tanzaniarensärernas resedagbok. Den här gången ska vi ut på safari, häng med!

Text: Carl G Olofsson Foto: Birger Hanson

RESEDAGBOK

Tisdag 1 november - Safari

Fram tills denna dag hade det varit ett väldigt späckat program under resan. Att det stod "safari" på programmet fick nog alla att bli barn på nytt. För skoj skull hade vi namngett dom tre bilarna kvällen innan efter karaktärer ur Lejonkungen, Simba, Nala och Rafiki. På morgonen efter frukost rullade tre kakifärgade bilar upp på gården till gästhuset på Habari Maluum. På reservhjulen kunde man läsa att bilarna tillhörde: "Bahati safari's". Jag hamnade i bilen vi döpt till Rafiki, som också betyder vän på Swahili. Det var dags att lämna Arusha för en resa på 118 kilometer. Vår slutdestination var Tarengire National Park, sydväst om Arusha. Vår chaufför Siya skulle visa sig vara en alldeles ypperligt kunnig guide under både resan till parken, under safarin och längs vägen hem till gästhuset. Hur som helst, nu går jag händelserna lite i förväg. Två timmar senare rullade vi upp på parkeringen utanför parken.

Det blev läge för ett toalettbesök. Några ur gruppen hittade en "benig" elefant som man kunde titta och klämma på, själv missade jag denna chans.

När vi kom tillbaka till jeeparna hade man rest mittsektionen i taket, så att man kunde stå upp och kika ut, men framförallt få känna lukterna och höra alla ljuden.

Efter pausen klev vi åter in i jeeparna. När dieselmotorn rumlade igång vågar jag påstå att spänningsnivåerna i oss alla steg med flera hundra procent. Chauffören körde nu fram till ingången till parken, tre vakter tog emot oss, papper lämnades över, godkändes och så kunde vi passera.

Det tog inte särskilt lång tid att köra in i parken innan vi började skönja dom första djuren. Karin, vår eminenta syntolkare, berättade med livlig intensitet om allting som dök upp runt fordonet. Solen hade börjat gömma sig bakom molnen, vilket betydde en inledningsvis svalare safari. Vid ett av dom första stoppen såg vi en Grön markatta som satt på en gren och tittade på oss. Lite längre bort betade ett par zebror förnöjt. På andra sidan stod en Impala antilop och betade. Snart tröttnade markattan på oss och klättrade ned från trädet, vände oss ryggen och började gå bort på savannen. Siya, vår chaufför, lånade glatt oss sin fina kikare så vi som ser lite kom ännu närmare. Antilopen verkade inte bry sig när bilen återigen startade. Vi frågade vår guide om han trodde vi skulle komma närmare zebror. Det trodde han, även om man aldrig på förhand kan svara på vad som kommer dyka upp under en safari. Zeborna lät inte vänta på sig heller.

Entusiastiskt utbrister Karin att vi har en "Gråhäger", lång och smal och ståtlig gick den och letade efter något att äta. Nu kom vi ännu närmare zeborna och Marianne utbrister: "Wow, jeg ser dem!" Lyckan för oss med lite sämre syn lät inte vänta på sig ju närmre djuren jeepen kunde komma! Vi stannade till vid ett träd där chauffören sa att det satt en "Rainbow bird - regnbågsfågel", jag kan inte själv bedöma från bilderna vad jag egentligen tagit på för fågel, så jag litar på vad som sas på filmklippet. Vi hann inte rulla särskilt långt förrän vi hade zebor riktigt nära, kanske fyra fem meter från jeepen. Marianne frågade: "Er de farlige?" Carl försöker göra sig lite lustig och svarar: "Man skall nog ut och klappa dem!" Vi får oss alla ett skratt. Fast nu började vi nog alla undra om vi skulle få se någonting annat än zebor... När ett Baobabträd (Apbrödträd) tonade upp sig berättade han att det är savannens vattenreservoar. Bland annat brukar elefanterna trycka hål i barken med sina betar för att komma åt saven för att dricka, när det är torrperioder. Människor tar också del av saven. Man kan göra rep av barken och även holka ur en stam och göra en båt av den. Trädet är väldigt mjukt. Trädet kan bli bortåt tjugo meter högt och ha samma omkrets på stammen. Försök att krama ett Baobabträd så är du inte dålig!

Siya verkade köra in på lite mindre vägar. Plötsligt undrar Karin vad det är för ett träd: "Oh, it's a sausage tree." säger våran guide. Trädet heter kort och gott korvträd på svenska. Trädet blir cirka femton meter högt. Det blommar med rödrosa blommor och pollineras av fladdermöss. Blommorna bildar 30 till 60 centimeter långa frukter som ser ut som korvar som hänger ner från grenarna, de kan väga uppåt sju kilo. Omogen frukt är giftig, men mogen frukt innehåller ett enzym som mörar kött men används även som naturläkemedel mot bölder, reumatism och könssjukdomar. Trädet har en ganska rund trädskrona med kortare stam, ett typiskt afrikanskt träd.

Mitt luktsinne sattes på prov och jag undrade vad det är för stark lukt jag känner. Vi kom fram till att det kan vara märkt revir eller nån form av djurspillning som luktade så starkt. Mitt luktsinne har varit lite defekt under ett par år, men ju mer jag stod där i jeepen och inhalerade savannens doftpartiklar, desto mer kunde jag uppfatta. Märkligt känsla måste jag ändå tillstå.

På ett ställe såg vi Mangoer, ett djur som liknar surikater, men är inte surikat. Jaja, ni fattar. Jag är ingen djurexpert! Karin hjälpte mig rikta in kameran, för jag filmade åt helt fel håll. Å andra sidan, dom vart så små att jag inte kunde uppfatta dem med blotta ögat. Under resans gång noterade Karin flitigt alla fåglar hon såg. Hon sa att hon måste, för Mikael hennes make, kommer förhöra henne på allt hon sett och då gällde det att ha koll på läget. Tur att inga examineringar väntade oss andra efter safarin.

Vid ett litet vattenhål dök babianerna upp. Lömskt kalkylerande försökte de dricka tillsammans med några antiloper. Bocken markerade: "Kom inte hit!" Babianer är ingenting man vill stöta på längs en ödslig stig.

annat upplevde safari och besök hos bergsgorillorna, så var jag ändå helt betagen av Tarengire National Park. För någonstans kände jag på mig att det bästa ännu inte varit. Gnuer, elefanter, zebbor flashade förbi. På avstånd beundrade vi kort en Thomsons gasell. Nånstans längs turen passerade vi även en gepard, men den var ganska långt borta och jag kan inte ens säga vilken bild som skulle föreställa den.

Klockan tickade mot lunchdags. Vi stannade till vid en höjd med utsikt ut mot parken. Någon påpekade att vi inte skulle mata markattorna eller aporna. Marianne ville inte lämna bilen först, då hon kände sig osäker kring dom opålitliga markattorna. Vi övertygade henne att snart skulle solen komma fram och bilen skulle bli stekhet att sitta kvar i. Vi lyckades övertyga att ingenting skulle hända henne, motvilligt gav hon med sig och vi lämnade jeeparna på parkeringen. Vi mötte upp dom andra i gruppen, hittade ett bord och satte oss för att få våra matlådor utdelade. Vi fick alla en kartong med en ganska väl tilltagen måltid. Chapati, en väldigt god kyckling-sallad med ris till och en drös med tillbehör. Jag satt på Lenas vänstra sida vid kortändan av bordet. Jag tyckte plötsligt att något petade på min arm-båge, men gav det inte någon större notis. Sedan Tyckte jag plötsligt något svischade förbi. "HAN TOG MIN PANN-KAKA!" Hojtade Lena som just blev bestulen på sitt chapati-pannkaka. En av chaufförerna tog fram sin slangbella och började sikta lite på markattorna. Jag minns inte om han sköt på någon eller bara markerade. Självt var jag om-svärmad av ett par förhoppningsfulla fåglar som väntade på att jag skulle tappa någonting från min matlåda. Några av oss gick ned till utkiksplatsen för att titta ut mot savannen. Det var mest markattorna som satt där och kivades om

Plötsligt, jättestora bollar av bajs på marken, kanske får vi se elefant!? Karin pekar ut mot ett träd och utbrister: "Splendid Starling!" Framme hos vår chaufför Siya sprakade radion, någonting var på gång. Vi började åka. Plötsligt dyker dom upp: elefanterna! Fortfarande en bit bort. Siya försäkrar att vi kommer komma betydligt närmare. Förmodligen har han hört något på radion som vi andra inte förstår, för ingen av oss i vår bil kunde mer än några hälsningsfraser på swahili.

Vid det här laget var man ganska bortskämd när zebborna återigen dök upp. Även om de kom riktigt nära, kanske två tre meter, så var vi redan inställda på att få se elefanter. Mycket riktigt, en hjord med sex elefanter stod ganska nära jeepen. Självt myste jag entusiastiskt och utbrast för mig själv: "Den äter, den häftigt!" Det är i alla fall vad jag säger på filmklippet.

Några antiloper stod under ett träd och åt, men det var ingenting mot vad vi härnäst skulle få se. På avstånd såg vi en giraff. Ståtligt vacker nåt så in i bomben. Och så dök det upp ett gäng med gnuer. Man var så full av intryck att det stundtals var riktigt svårt, detta var nånting helt annat än Kolmårdens djurpark. Även om jag har varit i f.d Zaire, numera DR Kongo 1992, där jag bland

bästa uppsikten på oss turister. Jag blev vittne till hur en markatta fräckt snodde åt sig mat från en annan turist. Mannen som schasade iväg markattan och gjorde ett lite hotfullt utfall mot den. Markattan lät inte vänta på sig utan gjorde likadant. Jag tror turisterna kände sig lite dum när jag skrattade åt hans och markattans gnabb. En av markattorna hade en unge som hängde på magen, fast vi konstaterade att den inte såg riktigt frisk ut.

Dags att hoppa in i jeeparerna för en ride till på savannen. Ganska snart mötte vi ett par vårtsvin som stod och bökade runt i jorden bland det solblekta gräset. Vid det här laget hade det inte regnat i Tanzania på ungefär sju månader. Lite längre bort stod ett par elefanter och betade.

Jeepen rullade en stund till och plötsligt var vi så nära elefanterna att det var helt otroligt. Men denna hjord med elefanter hade två små elefantungar. Enligt Siya var dom runt en månad gamla. En elefant är dräktig i tjugotvå månader. Att få se två elefantungar på samma gång var ovanligt. Vi alla tystnade och började prata lågmält med varandra. Det var något helt magiskt när man hörde en av elefantungarna gå med sin mamma bara några meter från bilen, höra hur gräset trycktes ned under deras trampdynor. Siyas radio bröt tystnaden emellanåt.

Bilen började röra på sig. Nu kändes det svårt att toppa elefantungarna. Men någon av guiderna hade hittat jackpot på savannen och det ryktades att leopard hade skådats i närheten av där vi var. Mycket riktigt, efter en bit åkande så kom vi fram till en plats där bortåt ett tjugotal jeepar ställt upp sig. Där på en gren i ett träd låg leoparden, kanske ett tjugotal meter bort. Med hjälp av antingen zoomen på kameran eller kikare kunde man iaktta den smått mätta leoparden. I flera omgångar försöte Siya ta oss närmare och närmare skådespelet. Leoparden hade gömt en antilop uppe i trädet, men det syntes att djuret hade fallit offer för leopardens aptit. När jag zoomade in leoparden med kameran var det som om raggen reste sig längs ryggen. Efter en stund tyckte nog leoparden att det blev lite för jobbigt med all uppståndelse, så den började klättra högre upp i trädet för att gömma sig bland lövverket. Jag fotade som en tok och för en stund så kändes det som om tiden nästan stod stilla.

Vi rullade vidare och plötsligt hojtar någon om att dom sett lejon. Ja mycket riktigt, ganska långt bort i ett träd så låg det en lejonhona på en gren och gottade sig i skuggan. Det tog en stund innan jag lyckades zooma in henne, men där var hon. Vet inte om lejon klättrar i träd särskilt ofta. Inte långt därefter så stötte vi på ett giraffpar, en hona och hane som

gick bredvid varandra. Deras mål var en större vattensamling. Den ena giraffen sårade på frambenen åt sidorna för att komma ned till vattnet. När giraffer är i denna position blir dom väldigt sårbara för rovdjur. Hela tiden på sin vakt. Vid ett tillfälle åkte den långa halsen upp med en sådan fart att man fick känslan av hur man måste vara på helspänn som giraff. Jag tror att det var mestadels nätgiraff vi fick se och uppleva. Otroligt att dom kan bli upptill fem ock en halv meter höga.

Vi mötte en ensam elefanthane. Dom kan bli lite sura när dom får påträngande besök. Men denna verkade ta dagen med ro. Fladdrade med öronen för att lufta sig i solvärmen. Här nåstans började safarin gå mot sitt slut. Det var dags att bege sig mot souvenirbutiken. På väg dit fick ordet "skakig väg" en annan betydelse, då Siya körde på rejält. Själv ämnade jag inte handla någonting, då pengarna var slut sedan jag shoppat loss på massajmarknaden fick jag hålla

mig med att titta på när andra gjorde slut på sina slantar.

På väg hem hann det bli mörkt innan vi var tillbaka på Habari Maluum. Väl på plats blev det middag eller kvällsmat, beroende på hur man ser på saken. Vi var alla överväldigade av dagens äventyr, men också väldigt trötta. Efter förtäring blev det kvällssamling. Därefter välbehövlig sömn.

SYSKONBANDET

- medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet.

Tidningen ges ut på punktskrift, svartskrift, CD och på e-post. Tidningen finns också på vår hemsida, www.syskonbandet.se/medlemstidning.

Adress: Syskonbandet, Box 14038, 167 14 Bromma

Besök: Ekumeniska Centret, Gustavslundsvägen 18 plan 2, Bromma

Telefon kansli: 08-641 30 45, 08-641 30 95 E-post: kansliet@syskonbandet.se eller redaktion@syskonbandet.se.

Ansvarig utgivare: Michael Liliequist

Redaktör: Isabelle Ulfsson

Grafisk formgivning: Joachim Kåhlman

Plusgiro: 3 64 49-7 Swish: 123 148 8220